

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

juducînd în ședință fără participarea părților recursul ordinar declarat de avocatul Chetraru Dragoș în numele inculpatei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

*Colesnicenco Vera Grigori, născută la
16.01.1952, originară și locuitoare a mun.
Chișinău, str. M. Sadoveanu 4/3, ap. 68,*

Termenul de examinare a cauzei:

- *prima instanță: 05.02.2013-18.06.2015;*
- *instanța de apel: 20.07.2015-12.11.2015;*
- *instanța de recurs: 31.05.2015-19.07.2016;*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 iunie 2015, Colesnicenco Vera a fost achitată de sub învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Colesnicenco Vera a fost pusă sub învinuire pentru faptul că, la 01 septembrie 2008, cu scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, indicînd date false despre identitatea sa, sub pretextul acordării ajutorului la primirea unui apartament în bază de ipotecă, a primit de la Oleg Crîlov bani în sumă de 9000 euro, echivalentul conform cursului oficial al BNM a RM a 144 864 lei, după care, neonorîndu-și obligațiunile asumate a refuzat să-i restituie, prin ce ilegal

și i-a însușit.

Ulterior, neonorîndu-și obligațiunile asumate a refuzat să-i restituie banii, cauzîndu-i astfel părții vătămate Crîlov Oleg o daună în proporții deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul solicitînd casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri prin care Colesnicenco Vera să fie recunoscută culpabilă de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și în baza acestei legi să-i fie aplicată pedeapsă de 9 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul gestionării bunurilor pe un termen de 5 ani, invocînd următoarele motive:

- instanța de judecată a apreciat incorect probele administrate la faza urmării penale cît și cele examinate în cadrul cercetării judecătorești, nu a fost luat în considerație și a neglijat faptul că fiind audiată dînsa a dat declarații și răspunsuri evazive, nu a recunoscut vina. Mai mult ca atît, la unele întrebări aceasta nu a dorit să răspundă, evitîndu-le selectiv și nu a probat în instanța de judecată poziția sa, care a rămas doar declarativă, pe cînd acuzarea a întreprins toate măsurile pentru demonstrarea vinovăției;

- intențiile inculpatei de a intra în încrederea familiei Leu au fost confirmate pe deplin prin declarațiile lui Vasile Leu, Svetlana Leu, care la momentul audierii era judecător și declarațiile căreia nu pot fi puse la îndoială nu doar datorită faptului notorietății profesiei pe care o exercită, ci și din motiv că coroborează cu celelalte probe;

- instanța de fond nu a luat în considerație nici declarațiile date de martori și partea vătămată, nici faptul că inculpata anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, s-a prezentat ca o altă persoană, chiar dacă aceste probe au fost administrate legal, fără a fi apreciate în coroborare cu celelalte.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015 a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o hotărîre nouă potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Colesnicenco Vera a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 8 (opt) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități legate de gestionarea mijloacelor financiare și bunurilor materiale pe termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

4.1. Instanța de apel la rejudecarea cauzei a constatat că, Colesnicenco Vera la 01 septembrie 2008, acționînd în mod intenționat cu scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, indicînd date false despre identitatea sa, sub pretextul acordării ajutorului la primirea unui apartament

în bază de ipotecă, a primit de la Oleg Crîlov bani în sumă de 9000 euro, echivalentul conform cursului oficial al BNM a RM a 144 864 lei, după care, neonorîndu-și obligațiunile asumate a refuzat să-i restituie, prin ce ilegal și i-a însușit, cauzîndu-i astfel părții vătămate Crîlov Oleg o daună în proporții deosebit de mari.

Deși inculpata nu și-a recunoscut vina, vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii incriminate se demonstrează prin probele administrate, cum ar fi:

- declarațiile părții vătămate Crîlov Oleg și a martorului Leu Vasile;
- raportul inspectorului de poliție din care se vede că are spre examinare mandat privind căutarea unei persoane care s-a prezentat Vasilenco Irina și care a primit de la O. Crîlov 9000 euro sub pretextul de a-l ajuta la procurarea unui apartament dar se ascunde și se eschivează a restitui bani (f.d. 7 vol. 1);
- cererea O. Crîlov privind transmiterea sumei de 9000 euro persoanei care s-a prezentat că este Irina Vasilenco, ulterior sa constatat că de fapt persoana dată este Colesnicenco Vera dar care se ascundea de el și refuza a restitui suma de bani primită (f.d. 11-12 vol. 1);
- fișa personală Colesnicenco Vera născută la 16.01.1952 în or. Chișinău, domiciliată or. Chișinău, str. Bănulescu Bodoni 9 ap. 6, care anterior a figurat sub altă familie Ciufac (f.d. 25 vol. 1);
- certificat bancar Banca Națională a Moldovei, cursul valutar a 1 euro la situația din 01.09.2009 era de 16, 09 lei moldovenești (f.d. 93 vol. 1);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 10 aprilie 2010, prin care este consemnat faptul că, martorul Leu Vasile a recunoscut după fotografie persoana sub nr. 3, care este Vera Colesnicenco persoană care a primit bani de la O.Crîlov în sumă de 9000 euro (f.d. 24 vol. I);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 19 aprilie 2010, prin care este consemnat faptul că, martorul Leu Svetlana a recunoscut după fotografie persoana sub nr. 1, care este Vera Colesnicenco ca persoana care a luat 9000 euro de la O.Crîlov pentru procurarea unui apartament (f.d. 28 vol. I).

Colegiul penal a precizat că, instanța de fond nu a apreciat obiectiv și multilateral probele, nu a acordat deplină eficiență, neanalizîndu-le sub toate aspectele, fapt ce denotă o atitudine părtinitoare față de partea acuzării fiind puse în poziții inegale partea acuzării și partea apărării, adoptînd o hotărîre greșită neconcordantă cu circumstanțele cauzei și probele administrate, iar poziția de negare a vinovăției aleasă de către inculpată, Colegiul penal a apreciat-o ca o încercare de a se eschiva de la răspunderea penală și cu scop de a nu recupera paguba materială cauzată părții vătămate O. Crîlov.

Astfel, Colegiul penal analizînd probele administrate a concluzionat că s-a dovedit faptul că prin acțiunile sale intenționate manifestate prin intenție directă,

Colesnicenco Vera a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal-escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă în corespundere cu prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal, instanța de apel a ținut cont că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului în scopul restabilirii echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Deliberând asupra pedepsei pentru fapta prevăzută la art. 190 alin. (5) Cod penal, Colegiul penal ținând cont de gradul pericolului social al faptei comise, de prejudiciul adus părții vătămate, de personalitatea inculpatei, care anterior a fost judecată, antecedentul penal fiind stins, nerecunoașterea vinei, nerecuperarea prejudiciului material părții vătămate, de posibilitatea de a atinge scopul de reeducare a inculpatei, a ajuns la concluzia că este rațional de a-i numi lui Colesnicenco Vera pedeapsa sub formă de închisoare cu executare reală în locurile de detenție.

5. Nefiind de-acord cu decizia, avocatul Chetraru Dragoș în numele inculpatei a depus recurs ordinar invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 15) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței instanței de fond, pe motiv că:

- instanța de apel în decizia sa face referire la probe, care nu au fost examinate în cadrul ședinței de judecată și anume la declarațiile martorului Garciu Gheorghe, ceea ce vine în contradicție cu prevederile art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală;

- în speță lipsește obiectul infracțiunii și anume suma de bani, precum și latura obiectivă și subiectivă, iar instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, deoarece a reținut că inculpata a recunoscut că are două nume, pe când ea niciodată nu a declarat că ii este cunoscut numele de Vasilenco astfel fiind denaturate declarațiile acesteia și totodată, s-a statuat că inculpata a posedat un pașaport a cetățeanului Federației Ruse sub numele de Vasilenco Irina, pe când asemenea document nu există în realitate, ori nu este anexat la materialele cauzei;

- inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil prin faptul că, în decizie au fost incluse declarațiile date în prima instanță de către martorul Leu Vasile, însă în instanța de apel asupra acestora el nu a dat declarat și nu a fost întrebat de părți sau instanță;

- instanța de apel s-a manifestat în favoarea acuzării și a acceptat concluziile organului de urmărire penală, pronunțând o hotărâre neîntemeiată și ilegală, bazată pe probele selective care au stat la baza sentinței de achitare.

5.1. Asupra recursului procurorul a depus referință prin care s-a expus întru

respingerea acestuia, pe motiv că instanța de apel a apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea acțiunilor inculpatei.

5.2. Partea vătămată Crîlov Oleg a depus referință asupra recursului, considerînd că acesta este nefondat și nu se încadrează în prevederile art. 432 Cod de procedură penală și prin urmare, urmează a fi declarat inadmisibil.

6. Judecînd recursul ordinar și verificînd legalitatea hotărîrii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.*

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit lecturînd textul recursului ordinar declarat de avocat constată că titularul dreptului de recurs își întemeiază cererea, în drept, pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 15) Cod de procedură penală.

Colegiul penal reiterează că pct. 6) stipulează că, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

În context, Colegiul ține cont de faptul că, în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel urmează să expună succint faptele de săvîrșirea cărora inculpata este declarată vinovată sau a învinuirii sub care a fost pusă, fondul apelului, conținutul

solicitărilor părților participante în ședința judiciară, argumentele suplimentare, concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective, să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel, precum și dispozitivul deciziei trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă.

Astfel, instanța de recurs constată că argumentele recurentului, formulate în temeiul statuat la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare, or, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei fiind concordant motivării soluției și clar expus. În situația respectivă, decizia instanței de apel recurată fiind în corespundere cu prevederile art.417 alin.(1) Cod de procedură penală.

Mai mult, Colegiul sesizează că recurentul, deși invocă drept temei pentru recurs pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, acesta nu indică exact care anume din motivele cuprinse în respectivul temei pentru recurs, le consideră pertinente întru admiterea recursului ordinar declarat și casarea deciziei instanței de apel.

Verificând argumentele recursului, în raport cu actele cauzei și decizia instanței de apel, Colegiul constată că, instanța și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de procuror.

Așadar, conform art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința urmează a fi casată, cu pronunțarea unei noi soluții în acest aspect, care este expusă desfășurat și argumentat în pct. 4.1. din prezenta decizie.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, instanța de apel specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de admitere a apelului declarat de procuror, pronunțând o nouă soluție și reieșind din cele expuse, instanța de recurs apreciază drept vădit

neîntemeiate criticile recurentului privitor la cele invocate precum că instanța de apel a adoptat o decizie ilegală în privința lui Colesnicenco Vera.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanța de apel, invocată de recurent în cererea de recurs, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

În aceeași ordine de idei, Colegiul lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atît timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, potrivit căreia Colesnicenco Vera a fost recunoscută vinovată și condamnată.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dîndu-le o reapreciere proprie, justă, prin prisma pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatei.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel judecînd apelul a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor administrate la caz, ajungînd la concluzia că sentința atacată prin care a fost achitată Colesnicenco Vera urmează a fi casată. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de procuror, specificînd motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de admitere a apelului.

Referitor la eroarea prevăzută în pct. 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, Colegiul reiterează că nici acest temei nu și-a găsit confirmare la judecarea cauzei, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fie influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Sub aspectul situației de “*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține, că starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de apel, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

De asemenea, Colegiul penal lărgit constată, că temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezentei erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, iar argumentele invocate nu pot servi temei de desființare a unei hotărâri legale, deoarece instanța de apel a constatat și motivat decizia sa și corect a casat sentința instanței de fond prin care Colesnicenco Vera a fost achitată, pronunțând o hotărâre de condamnare în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel analizând cumulul de probe administrate la cauza penală corect a constatat vinovăția în forma *intenției directe* în acțiunile inculpatei manifestate în mod fraudulos în scopul dobândirii ilicite pentru sine a unei valori materiale străine, ceea ce reprezintă prezența *laturii subiective și a laturii obiective* a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal.

Întru confirmarea celor menționate, Colegiul lărgit precizează că, instanța de apel corect a pus la baza soluției declarațiile părții vătămate și a martorului Leu Vasile, care confirmă învinuirea adusă inculpatei și totodată, se respinge și nu-și găsește confirmare versiunea avocatului precum că în decizie au fost indicate declarațiile date în instanța de fond de către Leu Vasile asupra cărora acesta nici nu s-a expus în ședința instanței de apel, deoarece ultimul fiind audiat a declarat că

susține declarațiile date în instanța de fond, iar careva obiecții din partea inculpatului sau a avocatului nu au parvenit (f.d. 55, Vol. II). Mai mult ca atât, recurentul își invocă dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a audiat martorul Garciu Gheorghe, iar în decizia sa face trimitere la declarațiile acestuia, însă, Colegiul consideră că argumentarea avocatului este nefondată, deoarece Colegiul penal al Curții de Apel nu a pus la baza soluției sale declarațiile martorului numit, ci doar face o referire și își expune opinia și prin urmare motivul indicat este declarativ.

Referitor la motivul recurentului precum că instanța de apel a denaturat declarațiile inculpatei indicând că aceasta s-a prezentat cu numele de Vasilenco Irina, însă de fapt dânsa nu cunoștea despre acest nume, Colegiul precizează că, conform declarațiilor date în cadrul ședinței în instanța de apel inculpata a declarat că „*eu am două nume, în pașaport sunt Vera, iar toți îmi spun Irina*” și prin urmare, argumentul se respinge, deoarece este neîntemeiat și invocat cu scopul ca inculpata să se eschiveze de la răspundere penală. Mai mult ca atât, dânsa s-a prezentat ca fiind cetățean al Federației Ruse sub numele de Vasilenco Irina, aceasta fiind considerată ca o tactică de a câștiga încrederea părții vătămate prin crearea unei impresii pozitive.

Prin urmare, reieșind din cele expuse, Colegiul consideră vădit neîntemeiate argumentele avocatului privitor la încălcarea drepturilor inculpatului prevăzute de art. 6 CEDO, instanța de apel respectând toate exigențele legii în acest sens, adoptând o hotărîre legală și argumentată sub acest aspect.

Cu referire la pretinsa încălcare prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, care stipulează că *instanța de judecată internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză*, Colegiul precizează că eroarea dată nu-și găsește reflectare în speța dată, deoarece aceasta este considerată ca fiind o interpretare subiectivă a recurentului, or instanța de apel în decizie corect a constatat că în acțiunile inculpatei sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, punînd la baza concluziei sale probe concludente, pertinente și întemeiate.

Rezumînd aceste constatări, Colegiul atestă corectitudinea concluziei instanței de apel, care a examinat prezenta cauza penală fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, iar în hotărîrea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor de procedură penală, decizia adoptată fiind legală, întemeiată și riguros argumentată, faptei comisă de inculpată i s-a dat o încadrare juridică corectă, motivarea soluției fiind bazată pe probele administrate în cadrul procesului penal și verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

Reieșind din cele enunțate, Colegiul lărgit apreciază criticile avocatului ca fiind vădit neîntemeiate, dat fiind că instanța de apel a respectat exigențele prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală și a judecat conform legii cauza penală în privința lui Colesnicenco Vera, în fapt și în drept.

În acest context, Colegiul concluzionează că argumentele invocate în recursul ordinar sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil concluzia de respingere a acestuia, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Chetragu Dragoș în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui Colesnicenco Vera, cu menținerea deciziei instanței de apel.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 16 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun